

Vietarissa 30/6 96.

Pekka Kulta !

Elämättömyydelläsi sanat : Äiti on
mua hieoisti loukannut . . .

Äiti, Sekkane ei, sitä ansaita.

Kiin, Sekkani sitä ei ansaitse.

Kammallisen oudat ajatukset töl-
vät taas mieleni, — minä aat-

telew : Jaopahan emme enään tie-
sä elämässä toinamme näkiäkään

— jaopahan meille ei enään suulli-
siv selityksiä lie suotakaan . . .

ja kuitenkin tunnen että on jätin
aivan tärkeää selitettävää . . .

Viime kirjessani huomasin sa-

nonen jätin josta olet voinut saada
huvon, väriä nähtyä — jopa syvästi
laukkaantuaikin. Tulit sanoneksi:

"Viimmetalainens hyvä tar kättava
työsi, herraotukseisi, on vienyt tuon
onnettoman nainen vaan etämmälle
avio-miehestään" (!)

Tällä tarkoitin: Tus onnetain
nainen josta olet koettanut ohjata ja
auttaa — ei ole ihaillut Sinussa
mitä Jumalallista hyvyttä, rakkautta
jossa tuntemiseen olet koettanut
häntäkin ohjata. Hän rakka
ei ole seuraasi kaivannut kuten korkeampaa
valoa joka väipi ja tahtoo häntä ohjata
Kristuksen rakkauteen. Tus hän
tämän tähden olisi seuraasi kaivannut —
nün ei hän olisi Sinun hyviötä neuvoitasi,
kehelitukseisi laukkaantunut, — vaan
hän olisi niitä seurannut ja itsensä-

Jo
Jainon nainin kehoitti ohjaksi kaivannut kottan

kieltäen, hakenut elämältä eriliistä, savi-
luota, kuin mitä hän nyt hakee.

Woi, kuinka mielelläni, sinin erehtynäni
kuin lisään: Sinua ja toisten miopuolioten
yötäviensä seura on vaan viihdyttänyt
turhanmaista kevytmielisyyttänsä —
Viihdyttänyt niin vaarallisesti, että
oman miehensä seura on tullut ru-
kalle, entistäankin sietämättömäksi

Jospahan tahi olisin erehtynyt,
— jospa olisin saanut väärän kuvan onnettomuu-
sainesta — Jospa hän todella on, mar-
tyyri joka viettomasti kärsii ?
— jospahan Maijakin erehtyi kuin näki
heidän perhe-elämänsä, — jospa hänkin
näki vaimon, suuresti mailittavat
puolet, aivan väärässä velossa. 22

Tiedän ja uskon, että mitä mitä milläinkin
tehnet, on kaikki hyvään pyrkimistä, vaikka
ka ei työsä aina näyttäisi laivettua tulosta.

Minä en ihmettele että olet nyt minussa
tunteut tuon kauhean aropin jota pama-
neissa olet ennen taannut. En ihmettele
ettet nyt ole minussa tunteut hellän äitiä,
joka arkaluontoisista asiasta, itä, suuresti
kirsiin, on tulevaisuuteen tällä uokettanut
mennä puhditelemaan, perkailemaan paa-
rellisia rikka ruokojä.

Suuresti Tiivon että suullisissa
puhelussa käitvi selvence. Kätkehen
talotte ?

En nyt ehdi enempää, pitii
kiirehtiä asemalle pastori Relanderin
tapaamaan. Hänen myötään lähetein
Kalle rakolle pikku tarpeita. Kuulu-
taki pika parha olevan ja paljoa terwan-
pi. — Maijatta sain tänään
kirjeen. Tus velletoin lapsi tuntuu
muistavan Petkaa, useimmin kuin
tarpeellista olisi. Tänään lähetein vasti
päämmeisen kirjeksi. Olin avellut hänen
ja kotiin tulevan, enkä sen takia kiirehtiä